

Князь Иванъ

Петровицъ Шуйски!

Клешиникъ

Какъ? Той самъ?

Федоръ — радостно на Ирина.

Дошълъ, Ирина, князь Иванъ Петровицъ! ^{Дошълъ!}

Клешиникъ

Подъ страхъ заповѣдай да го взематъ!

Федоръ

Петровицъ! Заграми се!

/ на прислужника. /

Нека вѣззе!

/ на Клешиникъ. /

Азъ ей сега предъ тебе ще го попитамъ.

/ Вѣззе князь Иванъ Петровицъ. /

Здравѣй, Иванъ Петровицъ! Представи си,
за мене, княже, мила клетва!

/ Князь Иванъ Петровицъ, се смъ-

хо азъ не вѣрвамъ, искаше самъ да кажеше,
предъ мене, те си мислехъ, мислехъ както
предъ тѣхъ свѣтъ викали си билъ.

Князь Иванъ Петровицъ

Царю...

Федоръ

Ти, княже, разбери! Азъ искахъ само...
Не се съмнѣвахъ...

Клешиникъ

Щае е тъй, царю,
на мене позволи да го попитамъ:
ти можешъ мѣтуна, княже, мази